

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1655

§. 131. Et vinctum adduxerunt eum. v. 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45515

guere eius doctrinam, & fidem apud eos, qui crediderant in eum, quasi in filium Dei. Caiphas enim humanæ prudentiæ simulachrum erat, Christus diuinæ. Christus cum sibi pro fine proposuisset patris voluntatem perficiendam & gloriam propagandam, ad eum finem omnia direxit in primis se ipsum, Caiphas autem & omne Concilium tum propriam dignitatem tum amicorum, æstimationem quæ sapientiæ, & opes & commoda secularia pro fine proposita habebant, & collimantes omnia illuc destinabant & dirigebant. Cum igitur Christi Domini sapientiæ opinio, & seueritas doctrinæ, non minimum eorum dignitatem atque æstimationem læderent, statuerunt eum de medio tollere, ad eum finem nec mendacijs, nec periurijs, nec calumnijs, nec sacrilegijs ullis pepercere, & populum & Principes & Pilatum & Herodem eo pertrahere conatisunt, & Deum ipsum si potuissent.

EX tam diuerso fine, diuersus etiam agendi modus obertus est, nam qui Deum pro fine habet, quem finem naturaliter omnia creata spectant, non cogitur vim rebus inferre, non eget dolis, non fraudibus, non violentia, non denique ulla legum transgressione aut ordinis semel positi perturbatione, sed velut secundo flumine se à diuina prouidentia per causas secundas, quas Deus moderatur ac dirigit, ferri sinit: at contra qui aliud spectat & intendit, quam Deum, Dei que voluntatem, opus habet infinitis machinis & technis ad se suaque commoda facta tecta conferuanda. Et hinc est quod illi tota vita securi & læti uiuant sine ulla grauiore sollicitudine, & ne inopinatos quidem casus pertimescant, quippe qui sciunt omnia à Deo ad salutem electorum, ex quibus se esse utcumque morali certitudine confidunt, ordinari: at qui contraria Principia sequuntur, ij pauidam semper fugacem, suspiciosam, sollicitam, & inquietam vitam agunt, & ne in suamet simulatione deprehendantur expauescunt.

O Iesu, mi Iesu, desidero quidem sub cælo nihil nisi te, tuamque implere voluntatem omni tempore, ut mihi bene sit, in tempore tribulationis & iudicij, cum omnia ad amissum scrutabuntur & præmiabuntur, minus vero volo ob commodum aliquod meum machinari malum proximo meo. sed angustior dum cogito quam ægri homo possit vitare falsos fratres, per speciem boni illa, queate parantes, ad eum ut ipsi, sepe propter affectus suos cæci non videant quod laqueos tendendo laqueos circumferant dolosos. Esto igitur Dux noster, esto narchus consiliorum nostrorum.

§. 131. *Et vinctum adduxerunt eum. v. 2.*

At quonam? Ad Concilium mane congregatum sub specie æquitatis, utilitatis publicæ, Dei gloriæ, sed plenum fraudibus liuoris & odij in aper-
tum

ram perniciem tui, ð Christe, at quomodo te adduxerunt? ex tetto carcere vel militum custodia ligatis manibus, & funibus & catenis circa collum, & corpus plenum fœdis spuris & sordibus, tumescentibus & maxillis & oculis, dentibus & crinibus sparsis & sanguine madidis, ut, malefactorem, qui es ipsa bonitas, ut proditorem qui es ipsa veritas. In quem vero finem? ut iudicium hominum Deus audiat de se, & sententia iniqua mortis feratur.

Quis hic se continere poterit à lacrimis? Cuius cor non rumpatur præ dolore dominum gloriæ & iustitiæ, regem cœli tam turpiter adduci & tractari videns ab hominibus, quibus tam multa præstitit bona? malum nullum. Aspice, ð anima mea, quam speciosus forma præ filiis hominum modo deformis appareat coram Iudicibus: illud speculū claritatis æternæ, cuius pulchritudinem sol & Luna miratur, quomodo obductum catenis & funibus, quantum humiliatus sedit se in concilio ad audiendam sententiam mortis: ut agnus innocens ad victimam ducatur: vere & bene eum comparat Propheta leprolo cuius nemo non horret aspectum, quando quidem amabilis Christi vultus adeo ex plagis intumuerat, sanguine obductus, phlegmatibus repletus, unguium laceratione dissectus erat, ut non esset illi species hominis neque decor.

Ergo, mi Iesu, obsecro penetret passio illa cor meum, inflammet me in gens charitas quæ hæc operata est pro me, erubescam superbus homo, vile stercus, qui me aliquid esse puto, qui obedire detrecto etiam superioribus & mandatis tuis, cum te Deum omnipotentem video paratum adeo, ut te sitas hominibus, vincum catenis & humiliatum nimis pro me dicentemque cum Propheta: *Quoniam ego in flagella paratus sum.*

§. 132. *Et tradiderunt Pontio Pilato præfidi. v. 2.*

Habebant Iudæi hunc morem quoniam apud eos ius gladij habebat Cæsar, & eius vice Procurator eius, ut quem adjudicassent morti ligatum Iudici traderent, erat enim eis à Romanis ablatum jus gladij, quando Archelaus, Dux relegatus erat, & eius ditio ac bona in Fiscum Cæsaris erant redacta per Sulpicium Quirinium, teste Iosepho Iudæo, & ipse met, uti dicetur, ideo tradiderunt eum Pontio Pilato præfidi Romano, tum ut crimen iniustæ cædis à se in Pilatum transferrent, quasi non ipsi, sed Pilatus eum occiderit, tum ut videretur Christus iustius damnatus, utpote non ipsorum tantum Iudæorum, sed gentilis etiam præfidi iudicio, tum ut à gentilibus durius tractaretur, adeoque crucifigeretur turpissimo illo genere supplicij, quod Iudæis erat execrabile, denique ex Dei consilio, ut indicaretur Christum à Iudæis dandum esse gentibus cum Evangelio & regno suo, & qui-

dem